

ikke har tilstrækkelig Interesse for dette Spørgsmaal, saa vil det let skee, at det slet ikke bringes frem. Man vil sige: Børgen skal ogsaa paasee det, men lad os tænke os, at denne Børg netop er den, til hvem Arveladeren har bestemt, at Forvaltningen af den Umyndiges Midler skal overlades. Der vil være mange Forhold, som gjøre, at Børgen er interesseret i, at den Bestemmelse tages tilfølg, som Arveladeren har truffet; det kan interessere ham, fordi det er til Fordeel for ham selv, sjøndt det nok saa meget er til Skade for den Umyndige. Og nu Slægtningene? For det Første kommer det an paa, om der er Slægtninge, der saaledes kunne tage sig af den Umyndige, og i alt Fald, om ikke ogsaa deres Interesse kan være berørt ved Dispositionen. Derfor troer jeg, at der for Livsarvingens, den umyndige Livsarvinges, Styld maa træffes andre Foranstaltninger, hvorved det kan bringes frem, om Bestemmelsen maatte være i Strid med hans Lørb eller ikke. Dette er det andet Synspunkt, hvorfra jeg har hentet mine Betænkkeligheder; jeg kommer nu til det tredje. Udvalget mener, at naar man havde faaet det Spørgsmaal reist, om Dispositionen var til den Umyndiges Lørb eller ikke, skulde, naar man havde Tvivl, Sagen forelægges Justitsministeriet til Afgjørelse. Dette antager jeg for at være i høi Grad uheldigt. Det vil være uheldigt, medmindre man vil give særdeles vidtgaende Bestemmelser med Hensyn til de Dphsninger, som skulle have; thi ellers vil man komme til at lade det beroe ved de Dphsninger, man har faaet fra Skifteforvalteren, fra Børgen, fra Slægtningene. Der maa gives Bestemmelser, som gaae i en anden Retning, for at Ministeren kan have den tilstrækkelige — jeg kan næsten sige — Bespielse til at henvende sig der, hvor han kan faae de fornødne Dphsninger. Det er et vanskeligt Hverv at paalægge Justitsministeren, men jeg vil gaae noget videre og sige, at det ikke forekommer mig at være forsvarligt at sige, at Justitsministeren skal være berettiget til at omstøbe de Bestemmelser, som en Mand har gjort gennem Testament med Hensyn til sine Børn, eller bagefter at gjøre Forandring i, hvad der saaledes er bestemt, forsaavidt det efter Justits-

ministerens Mening maatte vise sig ikke at være heldigt. Vi maae holde fast ved, at naar en Mand enten gennem denne Lov anseer sig berøjet til at tage en saadan Bestemmelse, eller antager, at den er tilstaaet enhver Mand gennem den gjældende Lovgivning, saa bør man ikke overlade det saaledes uden videre til Justitsministeren at have den Ret, som igjennem Lovgivningen er givet en Mand. Der maae træffes andre Bestemmelser, før en saadan Myndighed kan overlades til ham. Man kan nu dertil sige, at Ministeren jo dog kan confirmere Dispositioner, men derved maa jeg bede de Herrer være opmærksomme paa, at naar der er Spørgsmaal om at confirmere en Disposition, er dette en Myndighed, Ministeren har til at indbrømme en Begunstigelse, medens her det omvendte er Tilfældet. Her eksisterer nemlig en Lovbestemmelse, hvorefter en Mand skal have Ret til at bestemme, hvorledes hans Børns Midler under visse Forudsætninger skulle bestyres, og her er Tale om en Myndighed til at tage denne Berettigelse fra Manden. Man kan overhovedet ikke udlede noget fra Forholdet med Hensyn til Confirmationer. Der gaaer det saaledes til, at man opretter en testamentarisk Disposition, der bestemmer, hvorledes der skal forholdes med Efterladenskaberne, og sender denne ind til Confirmation. Finder Ministeren da, at Dispositionen ikke er heldig, siger han, at den ikke kan bevilges, og angiver maaskee de Begrænsninger, hvormed Dispositionen kan ventes confirmeret. Med det nuværende System kan en Mand være tjent, men han kan ikke være tjent med at oprette en Disposition i Tillid til at den er god og fornuftig, og at Lovgivningen giver ham Myndighed dertil, og at man saa, naar han er død, siger, at den ikke duer.

Det er alle disse Betænkkeligheder, som have gjort, at jeg ikke vil ansee det for hensigtsmæssigt, at dette Endringsforslag til en ny § 1 bliver vedtaget, men jeg behøver ganske vist ikke at udtale for det høitærede Thing, at naar det samlede Udvalg har indstillet det, og Justitsministeren har tiltraadt det, kan det ikke falde mig ind at nære noget Haab om, at jeg skulde kunne formaae det høie Thing til at forkaste Endringsforslaget. Grunden til, at jeg